

§ 109.

Angaaende Vidners Afhørelse maa i øvrigt jævnføres § 210 (Forundersøgelsen), §§ 243—247 (Domsforhandling for Landsret), §§ 303, 3die Stykke, og 307 (almindelige Underretssager), §§ 311, 312 og 313 (Politisager), § 332, 2det Stykke (Højesteret).

§ 110.

Med Hensyn til det almindelige Spørgsmaal om forudgaaende eller efterfølgende Edfæstelse henvises til de oven for ved dette Kap. ad 4 gjorte Bemærkninger.

§ 111.

Ordene „eller naar saadant af særlige Grunde maa anses nødvendigt“ i 1ste Stykke ere tilføjede, for at Retten ikke skal være ubetinget afskaaret fra at gøre Brug af den i Edfæstelsen liggende Betyggelse for Paa-lideligheden af en afgiven Forklaring, navnlig hvor denne skal danne Grundlag for indgribende Skridt (f. Eks. for en Fængsling, der vil blive paafulgt af Udlevering til en fremmed Stat) eller i øvrigt kan blive skæbnesvanger for Sigtede, ligesom Beedigelsen af Vidneforklaringer allerede paa dette Stadium kan være nødvendig for at opnaa Udlevering af Personer, der ere paa-grebne i fremmed Stat. — At samme Vidne vil kunne blive at tage i Ed to Gange i samme Sag, kan ikke undgaas, idet man under Forundersøgelsen kan være gaaet ud fra, at Vidnet ikke vilde være til at faa fat paa igen under Domsforhandlingen, medens det senere viser sig, at Vidnet godt kan møde ogsaa under denne.

§ 112.

Selvfølgelig kan der afæskes de i denne Paragraf nævnte Personer ubeediget Forklaring efter samme Regler, som gælde for Vidner i øvrigt.

I sidste Stykke er dernæst, som oven for omtalt, aabnet Retten Adgang til bl. a. at undlade at tage de Sigtede nærstaaende Personer i Ed.

§ 113.

Det tidligere Forslag foreskrev i sin § 145, at, naar et Vidne „uden lovlig Grund vægrer sig ved at svare eller ved at aflægge Vidneeden, bestemmer Retten ved Kendelse, at Vidnet skal tages i Forvaring ved Politiets Foranstaltning, medmindre Vidnets Førelse frafalder“. Man har imidlertid ikke kunnet finde det rigtigt at give en saa ubetinget Regel angaaende Anven-

delsen af et saa kraftigt Middel som Fængsling. Man har foretrukket dels at give Retten Myndighed til, hvor den finder dette Middel tilstrækkeligt, at idømme det modvillige Vidne en Bøde, og dels at gøre Reglen saavel herom som om Vidners Fængsling fakultativ i Stedet for obligatorisk.

Da den her omhandlede Tagen i Forvaring udelukkende er et Tvangsmiddel, maa Fængslingen bortfalde, saa snart det af hvilken som helst Grund bliver Vidnet umuligt at svare, saa vel som naar dets Forklaring bliver overflødig. Den maa i øvrigt nærmest indrettes efter Analogien af Reglerne om Varetægtsfængsel.

Med Ordene „uden lovlig Grund“ maa jævnføres §§ 99 og 100 samt de oven for gjorte Bemærkninger til § 98.

§ 114.

Med Hensyn til Vidnegodtgørelse henvises til de oven for ved dette Kap. ad 3 gjorte Bemærkninger.

I Slutningen af det tidligere Forslags Vidnekapitel fandtes en Bestemmelse (§ 147), der gav Politimesteren Ret til at afkræve Folk ubeediget Forklaring og i det Øjemed indkalde dem til Møde paa Politikontoret under Bødeansvar. Denne Paragraf, der i alt Fald maatte have været ændret saaledes, at der tillagdes de indkaldte Godtgørelse i Lighed med, hvad der er tillagt Vidner, er udeladt i nærværende Udkast. Paa den ene Side har man nemlig anset det for utvivlsomt, at Folk i Almindelighed, selv uden at der paalægges dem nogen ligefrem retlig Pligt, ligesom hidtil ville være villige til at meddele Politiet Oplysninger og eventuelt endog efterkomme en rimelig og hensynsfuld Opfordring om at møde paa Politiets Kontor, hvorhos det jo altid om fornødent staaer Politiet frit for ved Henvendelse til Retten at søge de paagældende indkaldte som Vidner for denne. Paa den anden Side har man befrygtet, at en Regel som det tidligere Forslags § 147 kunde blive misbrugt til i større Omfang end rimeligt at indkalde Folk til Afhøring paa Politikontoret.

Kapitel XII.

Besigtigelse, Syn og Skøn.

Medens det tidligere Forlags §§ 148—54 i det væsentlige ville genfindes i nærværende Udkasts §§ 115—121, have Kapit-